

Georges Brassens

LA CHASSE AUX PAPILLONS

Un bon petit diable à la fleur de l'âge,
La jambe légère et l'œil polisson,
Et la bouche pleine de joyeux ramages,
Allait à la chasse aux papillons.

Comme il atteignait l'orée du village,
Filant sa quenouille, il vit Cendrillon,
Il lui dit: "Bonjour, que Dieu te ménage,
Je t'emmène à la chasse aux papillons !"

Cendrillon, ravie de quitter sa cage,
Met sa robe neuve et ses bottillons;
Et bras dessus bras dessous vers les frais bocages
Ils vont à la chasse aux papillons.

Ils ne savaient pas que, sous les ombrages,
Se cachait l'amour et son aiguillon,
Et qu'il transperçait les cœurs de leur âge,
Les cœurs des chasseurs de papillons.

Quand il se fit tendre, elle lui dit: "Je présage
Que c'est pas dans les plis de mon cotillon,
Ni dans l'échancrure de mon corsage,
Qu'on va-t-à la chasse aux papillons..."

Sur sa bouche en feu qui criait: "Sois sage!"
Il posa sa bouche en guise de bâillon,
Et ce fut le plus charmant des remue-ménages
Qu'on ait vu de mémoire de papillon.

Un volcan dans l'âme, ils revinrent au village,
En se promettant d'aller des millions,
Des milliards de fois, et même davantage,
Ensemble à la chasse aux papillons.

Mais tant qu'ils s'aimeront, tant que les nuages
Porteurs de chagrins, les épargneront,
Y fera bon voler dans les frais bocages,
Y feront pas la chasse aux papillons !
Pas la chasse aux papillons...

Tape sur YouTube :
Brassens papillon

De vlinderjacht

Een jonge dondersteen, in d'bloei van z'n jaren
ging met lichte tred en ondeugende blik,
en de mond vol van vrolijk gezang
op vlinderjacht.

Toen hij bij de rand van 't dorp aankwam,
zag ie Assepoester, die aan het spinnen was.
Hij zei haar: "Gedag! Moge God je sparen!
Jij gaat met mij mee op vlinderjacht!"

Assepoester, blij d'r kooi te verlaten,
doet d'r nieuwe jurk aan en trekt haar laarsjes.
En zo gaan ze arm in arm, naar de frisse bossen
op vlinderjacht.

Wat ze niet wisten is dat, in de schaduw,
Cupido zich schuilhield, met pijl in hand,
en dat hij zulke jonge harten doorboorde,
vlinderjagershartent.

Toen hij teder werd, zei ze: "Ik heb zo een gevoel
dat het niet in de plooiën van mijn rok is,
noch in de hals van mijn bloesje
dat men op vlinderjacht gaat..."

Op haar warme mond die "Hou je koest!" riep
drukte hij zijn mond als zachte knevel
en dat werd de liefste stoeipartij
dat vlinders zich ooit konden herinneren.

Met een vulkaan in de ziel
gingen zij naar het dorp terug,
en beloofden elkaar nog miljoenen,
miljarden keren, en zelfs nog vaker,
weer samen op vlinderjacht te gaan.

Maar, zolang zij elkaar lief zullen hebben,
zolang de zware wolken van verdriet
hen zullen sparen,
zal het lekker wapperen zijn in de frisse bossen,
op vlinders zullen ze niet jagen,
niet op vlinders...

Traduction libre de Sylvain Lelarge

